

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 8C/34/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316202053
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lýdia Stehurová
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2018:5316202053.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Čadca sudkyňou Mgr. Lýdiou Stehurovou v právnej veci žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanému F. J., Z.. XX.XX.XXXX, Z. A. XXX, XXX XX Z. A. o zaplatenie 2 817,79 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 335,72 € spolu s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 3,49 € a úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2 435,72 € od 22.3.2013 do 6.4.2013 a zo sumy 2 335,72 € od 7.4.2013 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, v rozsahu 65,78 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa na základe skutočností uvedených v žalobe zo dňa 18.3.2016, doručenej súdu dňa 21.3.2016, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu: nezaplatenú istinu vo výške 2 817,79 € spolu s vyčísleným úrokom z úveru vo výške 182,34 €, vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 3,49 €, úrokom z úveru vo výške 19,53 % z nezaplatenej istiny 2 917,79 € od 22.3.2013 do 6.4.2013 a z nezaplatenej istiny 2 817,79 € od 7.4.2013 do zaplatenia, ďalej úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne z nezaplatenej istiny 2 917,79 € od 22.3.2013 do 6.4.2013 a z nezaplatenej istiny 2 817,79 € od 7.4.2013 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne z nezaplatených úrokov 182,34 € od 22.3.2013 do zaplatenia, ako aj náhrady trov tohto sporového konania.

2. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

3. Žalovanému bola žaloba s prílohami účinne doručená dňa 2.5.2018. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril, na pojednávanie, na ktoré bol riadne a včas predvolaný dňom 6.8.2018 (doručenie predvolania do vlastných rúk) sa nedostavil. Nedostavil sa ani žalobca, ktorý však svoju neprítomnosť písomne ospravedlnil a vyjadril súhlas s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti. Súd pojednávanie vykonal, vec prejednal a rozhodol, v neprítomnosti oboch strán.

4. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, najmä úverovou zmluvou č. 31/208/12 čl. 3, všeobecnými obchodnými podmienkami účinnými od 1.2.2016 čl. 9, a účinnými od 1.1.2012 čl. 14, poslednou upomienkou pred výzvou na predčasné splatenie úveru čl. 7, výzvou na predčasné splatenie úveru čl. 6, tabuľkou - prehľadom splácania čl. 33 až 35.

5. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový a právny stav veci. Žalobca so žalovaným uzavreli dňa 31.1.2012 úverovú zmluvu č. 31/208/12, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 3 000 € pri fixnej úrokovej sadzbe 19,53 %, RPMN 23,3 % a priemernej RPMN 18,29 %. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver a úroky, vrátane celkových nákladov spojených s úverom vo výške 4 143,60 €, splatiť v 120 pravidelných mesačných anuitných splátkach po 57,04 €. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoju zmluvnú povinnosť splácať úver riadne a včas, preto bol najskôr listom zo dňa 30.10.2012 označeným ako „Posledná výzva pred výzvou na predčasné splatenie úveru“ vyzvaný k splateniu omeškaných splátok v sume 114,5 € a následne listom zo dňa 26.2.2013 označeným ako „Výzva na predčasné splatenie úveru“ vyzvaný, aby zaplatil celý dlh vo výške 3 198,59 € najneskôr do 20.3.2013. Vychádzajúc z nesporného tvrdenia žalobcu a listinných dôkazov predložených stranou žalobcu (až na výzvu súdu), žalovaný zaplatil žalobcovi na tento úver v splátkach do zosplatnenia spolu sumu 564,28 €, z ktorej žalobca započítal na úrok z úveru sumu 482,07 € a na istinu 82,21 € a po zosplatnení sumu 100 €, ktorú žalobca započítal celú na istinu.

6. V uvedenom spore súd aplikoval ustanovenia právnych predpisov účinných ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, t.j. ku dňu 31.1.2012.

7. Podľa ust. § 1 ods. 2 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa ust. § 2 písm. a), b) a d) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa ust. § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 53 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. (2) Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. (3) Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.

8. Posudzovaný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je od svojho vzniku zmluvným vzťahom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a zmluva, ktorá bola medzi stranami uzatvorená, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný ako spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie úverovej zmluvy. Táto zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže jej predmetom je poskytnutie úveru, ktorý sa žalovaný zaviazal žalobcovi ako veriteľovi v dohodnutých splátkach vrátiť, teda ide o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru (§ 1 ods. 2 ZoSÚ). Žalobca bol v čase uzavretia zmluvy v postavení veriteľa a zároveň dodávateľa (§ 2 písm. b) ZoSÚ v spoj. s § 52 ods. 3 OZ) s poukazom na predmet podnikania a žalovaný bol v postavení spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní úverovej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Tento právny vzťah sa preto spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, príp. zákon o ochrane spotrebiteľa).

9. Pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom citovanej právnej úpravy je vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar/ služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa preto preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov. Preskúmal úverovú zmluvu, z ktorej žalobca svoj nárok uplatňuje, a to z pohľadu náležitostí, ktoré má podľa § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obsahovať. Zmluva bola uzavretá písomne, bola uzavretá platne, nespĺňa však všetky zákonom požadované náležitosti, preto sa poskytnutý úver považuje za bezúčinný a bez poplatkov.

10. Bolo nesporné a zároveň preukázané, že sporové strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3 000 €, pričom žalobca ako veriteľ určil výšku mesačnej splátky len jednou sumou 57,04 € bez jasnej a určitej, bližšej špecifikácie, aká suma z toho pripadá na istinu, aká na úroky a aká na iné prípadné poplatky. Žalobca takýmto postupom obchádzal jednotlivé ustanovenia ZoSÚ. Účelu zákonnej úpravy, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana slabšieho účastníka právneho vzťahu, zodpovedá len taký výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, ktorý viaže každý z údajov tam uvedených jednak k istine, ako i k úrokom, resp. k poplatkom. To, že zmluva obsahuje údaj o počte, termíne a výške splátok, avšak bez uvedenia rozčlenenia splátky na istinu, úroky a poplatky, súd nepovažuje za splnenie zákonnej povinnosti žalobcom. V tejto súvislosti považoval súd za podstatné poukázať na tú skutočnosť, že zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru prehľadne vymedzuje povinnosti dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Súd zdôrazňuje, že predmetný úver bol spotrebiteľovi poskytnutý dodávateľom a teda spotrebiteľ legitímne očakával, že dodávateľ bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nemu s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon. Spotrebiteľ v zásade uzatvára úverovú zmluvu s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré dodávateľ pripraví v písomnej podobe a predloží spotrebiteľovi na podpis. V tomto smere legitímne očakávanie spotrebiteľa neboli naplnené. Dodávateľ ako odborník musel vedieť o obsahových náležitostiach úverovej zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Zákon uvádza, že zmluva musí obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Niet pochybností, že zákon celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov (potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR), v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúčinnú a bez poplatkov. V zmysle zmlúv, ktoré nečlenia splátky na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, má spotrebiteľ plniť úver v jednotlivých splátkach, ale od samotného počiatku nevie, koľko má hrať na istinu úveru a koľko má hrať na odplatu veriteľa - úroky úveru a prípadné poplatky úveru. Na strane druhej však veriteľ od samého začiatku veľmi dobre vie, ako bude splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky priradovať, túto informáciu však spotrebiteľovi neposkytuje. Je to teda veriteľ,

kto svojvoľne a nekontrolovateľne priraduje splátky spotrebiteľa a určuje, aká časť sa použije na splátky istiny a aká na splátky odmeny veriteľa (úrokov a poplatkov), pričom spotrebiteľ nemá žiadnu moc skontrolovať, podľa akého kľúča toto veriteľ robí. Nakoľko veriteľ má vedomosť o tom, ako chce priradovať jednotlivé splátky k úrokom a ako k istine od počiatku a vo svojich zmluvách túto skutočnosť spotrebiteľom neoznamuje, možno hovoriť aj o nekalej obchodnej praktike v zmysle § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého "obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná", v spojení s § 7 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa a ust. § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorých za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé opomenutie konania, za ktoré sa tiež považuje "ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal". Takáto nekalá obchodná praktika veriteľov a neprijateľná obchodná podmienka spočíva v tom, že spotrebiteľovi sú predložené na podpis zmluvy, v ktorých absolútne nie je uvedené, v akej výške bude mesačne hradiť úroky úveru ako odmenu veriteľa a v akom pomere bude splácať istinu úveru, pričom informácia o splácaní odmeny je jedna z najpodstatnejších informácií v zmluve vôbec. Keďže toto rozdelenie neurčuje spotrebiteľ a ani nie je o spôsobe tohto pomeru pred uzavretím zmluvy informovaný a nie je informovaný ani v zmluve samotnej, takouto obchodnou praktikou veriteľov je spôsobovaná značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Navyše, v prípadoch, kedy v zmluvách o spotrebiteľských úveroch nie sú uvedené informácie o splátkach v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, je namieste aplikovať aj ustanovenie § 566 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého podľa odseku 2 "pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak", kedy súd zostatky, na ktoré si veritelia nárokuje, musí posúdiť z hľadiska toho, či sú v súlade s touto zákonnou normou.

11. S poukazom na vyššie uvedené súd hodnotí úver poskytnutý žalobcom žalovanému na základe zmluvy č. 31/208/12 zo dňa 31.1.2012 za bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade bolo preukázané, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 3 000 €, na ktorý žalovaný reálne zaplatil v splátkach spolu sumu 664,28 € (do zosplatnenia sumu 564,28 € a po zosplatnení 100 €). Pri hodnotení úveru za bezúročný a bez poplatkov má teda žalobca nárok na zaplatenie rozdielu toho, čo plnil a toho, čo mu žalovaný vrátil (3 000 - 664,28), v danom prípade na zaplatenie sumy 2 335,72 €. Vo zvyšku, ktorý sa týkal vyčísleného úroku z úveru, ako aj úroku z úveru od 22.3.2013 do zaplatenia i úroku z omeškania z nezaplatených úrokov z úveru, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

12. Záverom súd považuje za potrebné uviesť i to, že v rámci svojej činnosti mu je známa skutočnosť, ktorou žalobca vo svojich obdobných sporoch, i v tomto spore, dôvodí, a to, že NS SR uznesením sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 vyslovil názor, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusia byť splátky štruktúrované - rozčlenené na istinu, úrok, poplatky. Z uvedeného rozhodnutia síce taký právny názor vyplýva, ale rozhodnutie nie je účinné ani voči stranám konania, ani voči súdu (resp. iným súdom), pretože na stranu konania - spotrebiteľa bol vyhlásený konkurz, rozhodnutie NS SR nenadobudlo právoplatnosť a z toho dôvodu ani záväznosť. Aj keby súd na uvedené rozhodnutie prihliadal, poukazujúc na postavenie žalovaného ako spotrebiteľa, teda ako slabšej strany sporu, ktorému musí v zmysle platných a účinných právnych predpisov vnútroštátneho práva, súladného s právom Európskej únie, o čom (o súladnosti) v danom prípade niet pochybností, poskytnúť ochranu v rámci posudzovania titulu - zmluvy o úvere, jej náležitostí, okolností, za ktorých bola uzavretá, skutočností týkajúcich sa postupovania žalobcu pri uzatváraní zmlúv zistených v rámci svojej činnosti a pod., aj tak by sa musel zaoberať tým, či ide o taký nedostatok, ktorý môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Pretože aj článok 23 smernice č. 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V danom prípade pri istine úveru 3 000 € a celkovej sume, ktorú je žalovaný ako spotrebiteľ povinný podľa zmluvy zaplatiť 7 143,60 €, pri súčasnej neexistencii zákonom požadovaných náležitostí zmluvy, je podľa názoru súdu pochybnosť o schopnosti žalovaného posúdiť rozsah svojho záväzku daná.

13. Niet žiadnych pochybností o tom, že slovenská právna úprava ide nad rámec smernice 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, použil by rovnakú terminológiu. Slovenský zákonodarca zároveň jasne definoval,

aké následky sú s absenciou obligatórnych náležitostí spojené. Výklad zákona č. 129/2010 Z. z. nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty, ktorá je v Civilnom sporovom poriadku zakotvená v čl. 2 ods.2, v zmysle ktorej právna istota predstavuje stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala aj podáva stabilný výklad ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch ohľadne potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru. Preto pokiaľ aj existujú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (v počte dva, pričom na jeden z nich žalobca poukazuje), ktoré predstavujú odklon od zaužívanej praxe a zaužívaného riešenia predmetných sporov, podľa záverov odvolacích súdov (napr. Krajský súd Žilina sp. zn. 5Co 105/2018) nemožno tieto rozhodnutia považovať za ustálenú rozhodovaciu prax v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP.

14. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, bol žalobca oprávnený od neho požadovať zaplatenie úroku z omeškania. Žalobca má nárok na zaplatenie úroku z omeškania v zákonnej výške 8,75 %. V úverovej zmluve bola dohodnutá možnosť predčasného vyhlásenia splatnosti zostatku úveru, ku ktorému zo strany žalobcu došlo dňa 26.2.2012, v ňom však žalobca určil žalovanému dodatočnú lehotu na plnenie do 20.3.2013. Žalobca požaduje úrok z omeškania od 22.3.2013.

15. O nároku na náhradu trov sporu súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., keď najskôr rozhodol o nároku na ich náhradu podľa úspechu v spore. V danom prípade sa žalobca domáhal žalobou zaplatenia sumy 2 817,79 € (100%), súd žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 2 335,72 € (82,89 %), v tomto rozsahu bol úspešný žalobca, žalovaný bola úspešný v rozsahu 17,11 %. Čistý úspech žalobcu tak predstavuje 65,78 %, v tomto rozsahu mu voči žalovanému vzniklo právo na náhradu trov tohto sporu. O výške náhrady súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, na Okresný súd v Čadci.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Odvolanie podľa § 365 ods. 1 CSP možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 3 CSP podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podania urobil.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Súd môže nariadiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu. Konanie o výkone neodkladného opatrenia nariadi súd vždy aj bez návrhu.